

Elçin Bayramlı

elcin.bayramli@hotmail.com

Altay Strateji Araşdırmalar Mərkəzinin başqanı, yazar-publisist, araşdırmaçı jurnalist Elçin Bayramlı ölkə mətbuatında əsasən siyasi və iqtisadi mövzularda analitik məqalələrilə tanınıb. Yazarın bədii yaradıcılığına felyeton, pamflet, şeir, oçerk, esse və pritiçalar daxildir. Türk tarixi və kultürü ilə bağlı araşdırmaların müəllifi kimi də tanınır. Onun fəlsəfi mövzudakı bu essesinin oxucularımız üçün maraqlı olacağını düşündük.

SONUNCU DÖYÜŞ

fəlsəfi esse

/ Sevimli atam Bayram müəllimin əziz xatirəsinə ithaf edirəm /

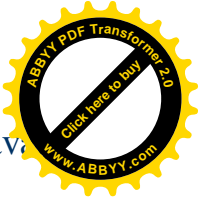
*Sonuncu müdrik öldürüləndə, sonuncu sevgi hekayəsi başa çatanda, sonuncu döyüş başlayanda insanlar anlayacaqlar ki... bağışlanılmaz səhvə yol veriblər!-
m ü ə l l i f*

Gecənin zülməti öz yerini yavaş-yavaş səhərin işığına verirdi. Günəş özü görünməsə də, üfüqdən sızan şüaları Yer in özü boyda nəhəng bir meydanın üzərini işıqlandıрмаğa başlayırdı. Bu meydan bir dünyanın iki qütbə bölünmüş insanları arasında bir azdan başlayacaq dəhşətli və amansız bir döyüşə şahidlik edəcəkdə. Bu döyüş İlahi Yaradılışın iki əzəli rəqibləri- Xeyirlə şərin sonuncu döyüşü olacaqdı.

***

İlahi dualizmdən doğan mübarizə və yaşam fəlsəfəsi insanların bütün həyatında, özəlliklərində, düşüncələrində özünü göstərirdi. İnsan toplumu əslində vəhdət təşkil etməli olan ikiliklərin mübarizəsində yola davam edirdi. Yaradılışda olduğu kimi,

nsanda iki qüvvənin savaşı gedirdi, amma öz təbii axarından çıxmış bu savaq insanlığı yanlış yola sürükləməkdəydi.

Tanrı kainatı bilərəkdən belə yaratmışdı- məhz belə bir ikilik ədalətli seçimi gerçəkləşdirə bilərdi. Bu seçimin doğurduğu müdhiş mənzərəyə- bu gün bir planetin şüurlu canlıları arasında başlayacaq son döyüşə ruhi və maddi kainatların bütün şüurlu canlıları şahidlik edəcəkdi. Beləliklə, bütün insanlığın iki cəbhəyə bölünməsi və Xeyirlə şər in son döyüşü öncəsi fonunda bu meydana dəhşətli ölüm sükutu çökmüşdü...

İlahi proje və ya Tanrıya bənzəyən varlıq

Yaradılış başlanğıcı və sonu olmayan bir ilahi nizama tabe idi. Bu mükəmməl və əsrarəngiz sistemin Ali Yaradıcısı Uca Tanrı sürəkli olaraq müxtəlif dünyalar, yeni canlılar yaradır, ruhi və maddi kainatın sonsuzluğa uzanan yollarında saysız təkmilləşdirici eksperimentlər aparırdı. Nəhayət bir zaman gəldi və Tanrı öz İlahi Yaradıcılığının şah əsərini düşünməyə başladı. Bu, möhtəşəm bir yenilik, olağanüstü bir proje olacaqdı. Tamamilə azad, heç kimdən, hətta Tanrının özündən belə asılılığı olmayan bağımsız bir varlıq yaradılacaqdı. Bu varlığın adı İnsan olacaqdı!

...Tanrı növbəti şüurlu canlı növünü yaratmadan öncə xeyli götür-qoy etmişdi. Maddi kainatda var olan bütün canlılar öncədən proqramlaşdırılmış təkamül prosesi keçirdilər və mütləq azadlığa sahib deyildilər. Bunların bir çoxu bir növ robotlar idi və öz görümlərini öncədən proqramlaşdırılmış biçimdə qüsuruz yerinə yetirirdilər.

Lakin son dərəcə dəqiq və mükəmməl işləyən bu sistem Tanrının özünü belə bezdirmişdi. Qüdrətli Xaliq yaradılışda tam müstəqil, hətta Özündən belə asılılığı olmayan bir şüurlu canlı yaratmağa qərar vermişdi. Böyük Yaradan bu ilahi projesinin acı nəticələr verəcəyini öncədən bilsə də, son qərarını vermişdi- hər şeyə rəğmən İnsan yaradılacaqdı!

Böyük Yaradan projenin müzakirəsinə ruhi kainatın bütün yüksək canlılarını təmsil edən qüdrətli varlıqları- tanrıçalar, mələklər, cinlər, divlər, pərilər və sair sonsuz sayda məxluqatın ən ali kamillik mərtəbəsinə yüksəlmişlərini dəvət etmişdi. Layihənin prezentasiyası çox qalmaqallı keçmişdi.

Uca Tanrı yeni məxluqun indiyədək yaradılmışların hamısından yüksək səlahiyyətlərə, azadlıqlara və imkanlara malik olacağını bəyan edəndə yerdən etirazlar səslənmişdi. Lakin Qüdrətli Xaliq ilk dəfə olaraq bu etirazları qulaqardına vurmuş və bir an içində Özünə bənzər yaratdığı yeganə varlığı- İnsanı Özünün Ali Məskənində məskunlaşmaqla şərəfləndirərək kosmik ictimaiyyətə təqdim etmişdi.

İlk imtahan və... Tanrının “səhv”i

Ali Məskəndəki Yüksək Canlar onlardan üstün yaradıldığı elan olunan insanın test edilməsi gərəkdiyini düşünürdülər. Bu iş isə Tanrının ən sevimli mələklərindən biri olan Şeytanın vəzifəsi idi. Şeytana Tanrı tərəfindən Maddi Kainatda fəvqəladə

səlahiyyətlər verilmişdi və bütün yaradılışda olan şüurlu məxluqatın Tanrıya 1 dərəcədə sadıq olmasını, Onu nə qədər sevməsini yoxlamaq üçün ağır şərtlər altında sınaqlar keçirməsinə belə imkan tanınmışdı.

Lakin indi belə məlum olurdu ki, İnsan Tanrının malik olduğu bütün keyfiyyətlərə bəlli sınırlarda sahib olma imkanı əldə edəcək və Tanrının müsbət enerjisindən qidalanacaq. Şeytan isə Tanrının mənfi enerjisini təmsil edirdi və bu üzdən ona aydın idi ki, insana normal şərtlərdə üstün gələ bilməyəcək.

Üstəlik, insana mütləq azadlıq verilmişdi. Tanrı insanı 2 cinsə bölmüş, onlara Özünün ən qüdrətli enerjisi olan İlahi Sevgisindən böyük pay ver da vermişdi. Məhz bu enerjinin insanı qüdrətli və kamil duruma gətirəcəyini ehtimal edirdi Mərhəmətli Tanrı.

İmtahan mələyi insanın zəif nöqtəsini axtarmağa başlamışdı. Nəhayət uzun sürən axtarışlardan sonra insanın zəif tərəfi tapılmışdı. Bu, onun nəfsi, tamahı idi. Şeytan bundan istifadə edərək insanı doğru yoldan azdırmış, ilk imtahandan çıxma bilməyən insan Tanrının əbədi məskənindən qovulmuşdu. Çünki keçici həzzlərə aldanan, maddi hisslərini üstün tutan bir varlığa Ali Məskəndə yer yox idi- bu əbədi və pozulmaz qanun idi!

...Şeytan öz missiyasını vicdanla yerinə yetirmişdi. İnsan isə ilk sınaqdan çıxma bilməmişdi. İnsana qəzəblənməsinə baxmayaraq Rəhmlı Tanrı ondan öz mərhəmətini əsirgəməmiş, maddi kainatda ona gözəl bir dünya yaratmış, insanın kamilləşməsinə və rahatlığına xidmət edəcək bu planeti mükəmməl şəkildə hazırlamışdı.

İlahi missiya və insani yanılışlıq

İnsan Yer planetinə gələndən sonra öz içində gətirdiyi pisliyi, şəri, maddi həzzlərə düşkünlüyünü məhv edə bilməmişdi, əksinə daha da azğınlaşmış, səlahiyyət və imkanlarından sui-istifadə etməyə başlamışdı. “Hər şey insan üçün” fəlsəfəsi

təbiətin vəhşicəsinə istismarı, digər canlılardan yalnız insanın qida və digər ehtiyacları üzərə hədsiz israfla yararlanılması planeti və özü də daxil olmaqla bütün canlı aləmi acı sonluğa doğru sürükləməkdəydi. Zaman getdikcə insan oğlu daha da azğınlaşır, təbiəti və bütün canlıları vəhşicəsinə istismar etməyə çalışır, özünün müdhiş sonunu hazırlayırdı.

Beləliklə, İnsan oğlu yaradılışından bəri özü-özünə və bütün canlılara qənim kəsilmişdi. Torpaq və sərvət uğrunda vəhşicəsinə aparılan mübarizələr həmişə qanlı qırğınlarla müşayiət olunmuşdu. İnsanlar öncə adi ehtiyaclarını ödəmək üçün bir-biri ilə savaşırdısa, sonralar insanın tamahı daha da böyümüş, böyük sərvətlər əldə etmək üçün digərlərini öldürməyi özünə rəva bilmişdi.

Bir dildə danışan, bir kültərə, bir yaşam fəlsəfəsinə sahib olan insan toplumu getdikcə, millətlərə, siyasi və dini ideologiyalara bölünərək bir-biri ilə amansız savaqlar aparmaqdaydı. Tarix boyu bu qruplardan gah birinin, gah da digərinin başqaları üzərində hökmranlıq etmə çalışmaları, daha çox torpaq və sərvətə

Yiyələnmə çabaları fasiləsiz sürən böyük və qanlı savaşlara nədən olmuş, bu proses milyardlarla insanın məhvinə gətirib çıxarmışdı.

İlahi qanunlara əks olaraq insan özünə elə bir yaşam və idarə sistemi yaratmışdı ki, əksər hallarda başçı və idarəedici olaraq cahil, qana həris, hakimiyyət düşkünü xüsusiyyətlərini daşıyanlar cəmiyyətlərin, dövlətlərin başına keçirdi.

Mübarizələr, savaşlar elə amansızcasına aparılırdı ki, sanki dünya nemətləri heç kəsə çatmayacaq, kim güclüdürsə, o hər şeyə sahib çıxmalıydı. Lakin insanların içində müdriklər, xeyirxahlar hələ də var idi və onlar dünya nemətlərinin ədalətli bölünməli olduğunu, təbii sərvətlərin hamıya çatacağını, keçici maddi sərvətlər üçün qan tökməyin günah olduğunu cahillərə anlatmağa çalışırdılar. Lakin bu çağırışlar heç bir nəticə verməmişdi...

İkiliklərin əbədi mübarizəsi

İnsan cəmiyyətində olduğu kimi, Yaradılışda da 2 əks gücün savaşı gedirdi. Maddi və Ruhi inkişaf sistemləri bir-biri ilə mübarizə edirdi. İlahi sistem belə qurulmuşdu- bunlardan biri üstün gələndə, digəri zəifləyirdi. İnsan oğlu yaranışının ilk zamanlarında Ruhi inkişafa daha çox diqqət verirdi, o üzdən də maddi inkişaf zəif idi. Lakin böyük güc əldə etmək, yüksək rahatlıq təmin etmək və sərvət qazanmaq arzuları maddi-texnoloji inkişafa böyük təkan vermişdi. Beləliklə, ilahi tərəzinin bir gözü ağırlıq təşkil etməyə başlamış, digəri yüngülləşmişdi. Birtərəfli inkişafın acı sonluğu olmalıydı...

Maddi dünyanın yaradılışında yüksək qanunauyğunluq və ilahi nizam var idi. Planetin özü şüurlu və canlı varlıq olduğundan özünə qarşı vəhşiliklərə sərt cavablar verirdi ki, bu da Yer üzündə fasiləsiz sürən təbii fəlakətlərlə müşayiət olunurdu. Nəticələr isə çox dəhşətli olurdu- milyonlarla günahsız canlı məhv olur, aclıq baş verir, iqtisadi, sosial, ekoloji böhranlar bitmək bilmirdi. Bu açıq mesajlar belə insan cəmiyyətinin başçılarının başına girmirdi, çünki daha dəhşətli bir böhran başlamışdı- mənəviyyat böhranı...

Mənəvi dəyərlərin tərsinə çevrildiyi, müdrik sözünün eşidilmədiyi, ülvü hisslərin, alicənablığın məhv olduğu bir dönəmə girilmişdi artıq bu dünyada. Sonun öncəsi başlamışdı və onu durduracaq gücdə bir kimsə qalmamışdı. Bu prosesi dayandırmaq mümkünsüzdü. Çünki bəşəriyyətin dilemma qarşısında qaldığı bir dönəm başlamışdı.

İnsanlığ öz yolunu birdəfəlik və qəti olaraq seçməliydə- öz bətnindən doğurduğu ikilikdən birini kəsib atmalıydı- bu dünya ya Xeyir, ya da şər hökmranlıq etməliydə. Bu dilemmatik situasiya min illərdir ki hakim idi və nəhayət bu gün məcburi seçim gerçəkləşməliydə. Yer üzündə insanın var oluşundan min illər keçmiş, bu ikiliklər bir-birindən dərin uçurumlarla ayrılmış, insan oğlu son seçimini etmişdi...

Uduzulmuş və unudulmuş Tanrı

Böyük Yaradan səbrlə İnsanlara Özünün Mənəvi Oğullarını, Elçilərini və doğru yaşam sistemini göstərən Kitablarını göndərmişdi. İnsan cəmiyyətləri fərqli kültürə, düşüncə və yaşam tərzinə sahib olduqlarından hər topluma anlama səviyyələrinə uyğun dinlər göndərilmişdi. Lakin çox tezliklə insanlar Qutsal Kitabları saxtalaşdırmış, dinlərdən savaşları qızıışdırmaq, hakimiyyət əldə etmək, sərvət qazanmaq üçün yararlanmağa başlamışdı. O üzdən Səbrli Tanrı son zamanlar insanlığa Elçi və Kitab göndərməyi dayandırmışdı.

Bununla belə, zaman-zaman insanların içində onları doğru yola çəkməyə çalışan böyük ustadlar yetişirdi. O müdrik ustadlar Qutsal Kitablarda dəyişdirilməmiş məsləhətləri və Elçilərin məntiqə uyğun sözlərindən yararlanaraq doğru yolu göstərirdilər. Lakin insanların çoxu onlara yox, Şərin elçilərinə inanmaqdaydı.

Beləliklə də, insan cəmiyyəti 2 cəbhəyə bölünmüş, 2 antipod düşüncə sistemində ayrılmış, sayı artdıqca bölünmə də şiddətlənmişdi. Bununla da, dünya tarixində Xeyirlə şərin savaşı başlamışdı. Öncələr bu savaşı Xeyir tərəf qalib gəlirdi və şərin güclənməsinə imkan verilmirdi. Amma son minillərdə bu tendensiya tərsinə cərəyan edirdi...

İlk Elçi- Zərduşt Peyğəmbərin gətirdiyi ilk qutsal kitabda Xeyirlə şərin, Yaxşılıqla yamanlığın, Mərdliklə namərdliyin uzun savaşı olacağı bildirilmişdi. Lakin bu savaşın sonluğu aydın deyildi- bu insanların öz seçimindən asılı olacaqdı. İnsanların çoxu Xeyir tərəfdə olsa Xeyir, şərdə olsa şərdə qalib gələcəkdi.

Sonuncu döyüş meydanında orduların nəzərdən keçirilməsi

...Artıq hava tam işıqlanmış, döyüş meydanındakı qorxunc mənzərəni aydın görməyə imkan verirdi. Meydanda ucu-bucağı görünməyən insan dənizi yaranmışdı, təpədən dırnağa silahlanmış möhtəşəm ordular sonuncu döyüş meydanında üz-üzə dayanmışdı. Bu meydanda bu gün insanlığın taleyi həll olunacaqdı.

Müdhiş bir mənzərə yaranmışdı. Üz-üzə dayanmış iki ordu... Bir tərəfdə Mənəviyyət- bir tərəfdə mənəviyyətsizlik, bir tərəfdə Şərəf-Ləyaqət- bir tərəfdə şərəfsizlik və ləyaqətsizlik, bir tərəfdə Sevgi- bir tərəfdə nifrət, bir tərəfdə Haqq- bir tərəfdə haqsızlıq, bir tərəfdə Ədalət- bir tərəfdə ədalətsizlik, bir tərəfdə Mərdlik- bir tərəfdə namərdlik, bir tərəfdə Yaxşılıq- bir tərəfdə pislik, və nəhayət bir tərəfdə

Tanrının, qarşı tərəfdə Şeytanın əsgərləri...

Bu gün bu sonuncu döyüş meydanında Xeyir tərəf azlıqdaydı- qarşı tərəfdə xeyli çox insan toplanmışdı. Hər iki tərəfdə son hazırlıqlar görülməkdə, düşmənlə son damla qanınadək savaşımağa hazır olanlar bir-birilərinə son sözlərini söyləməkdəydilər...

Son döyüş öncəsi hər iki tərəfdə sükut hökm sürürdü- hər iki cəbhədən gözləyirdi, şər göylərə dikilmişdi- Xeyir Ordusu Tanrının yardımı gələcəyini gözləyirdi, şər düşərgə isə Şeytanın.

Bəzi Qutsal Kitablarda sonuncu gün Tanrının görünəcəyi yazılmışdı. Sonuncu gün başlamışdı, Tanrı isə hələ də görünmürdü. İndi Tanrı adına bu meydana bir ilahi varlıq hakimdi- ölüm tanrığıası...

Günəş meydanı işıqlandıрмаğa başlamış, Ay isə öz sonuncu vida dövrəsini başa vurmuşdu. Günəş özü üfəqdə görünəndə, hər iki tərəfdə döyüş şeypurları çalınmağa başlandı. Üz-üzə dayanmış qoşunlar, iki yerə bölünmüş insan dənizi hərəkətə gəldi. Təpədən-dırnağa silahlanmış ordular bir-brinə girdi.

Əvvəlin sonu və sonun əvvəli

Maddi və Ruhi Kainatın bütün yüksək şüurlu canlıların məskunlaşdığı planetlərdə insanlığın sonuncu döyüşünü canlı seyr edirdilər. Bütün kainata müdhiş bir səssizlik hakim idi və hər kəs Tanrının nə edəcəyini gözləyirdi. Tanrı isə susurdu...

Maddi və Ruhi kainatların quruluş sistemi, qanunları və bir-birindən tam fərqlənirdir. Ruhi kainatda yalnız maddi kainatda sınaqlardan çıxmış, ruhən təmizlənmiş və elmən kamilləşmiş varlıqlar qərar tuturdu. Maddi kainatda isə, bu prosesi keçmək olduqca çətin idi, burada aldadıcı və çaşdırıcı enerjilər meydan sulayırdı. Bu çətin sınaqdan çıxan insan əbədi olaraq Tanrı məskəninə qovuşacaqdı.

Tanrı ədalətini, mərhəmətini və sevgisini insandan heç zaman əsirgəməmişdi. Ona seçim azadlığı vermiş, öz ağılının, şüurunun, idrakının və təfəkkürünün yardımı ilə doğru yolu seçə biləcəyinə inanırdı. O üzdən Tanrı sonadək gözləməyə qərar vermişdi...

...Meydanın üzərini toz-duman alsa da, orada nə baş verdiyi bütün bütün ilahi varlıqlara aydın idi. Tanrının şah əsərinin son günü, Xeyirlə şərin bu meydandakı

son döyüşü telepatik kanallarla ruhi kainatda canlı izlənirdi. Yaradılışın bütün yüksək şüurlu varlıqları sonucu Tanrıdan başqa heç kəsə məlum olmayan İnsanlığın son döyüşünü müdhiş bir səssizliklə seyr edirdilər...

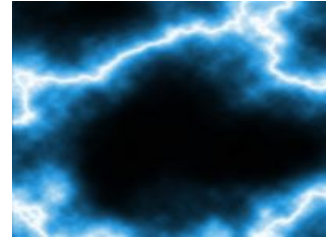
Meydanın üzərində səmada isə, daha möhtəşəm bir savaşı gedirdi- Xeyiri himayə edən mələklərlə, şəri dəstəkləyən şeytanların son döyüşü. Amma bu döyüşün bütün ssenarisi aşağıda yazılır, taleyi aşağıdakı medanda həll olunurdu. Sistem belə qurulmuşdu- aşağıdakı meydanda hansısa tərəf üstün gələndə, yuxarıda- səmada da o tərəf üstünlük qazanırdı. Çünki Tanrının iradəsi ilə İnsan oğluna sonuncu anadək öz taleyini özü həll etmək hüququ verilmişdi. İndi İnsan oğlu öz son hüququndan yararlanmaqda idi...

Tanrının göz yaşları

...Uca Tanrı öz əbədi məskənindən bu döyüşü seyr edirdi. Əslində, O, həm də meydanda idi, onların qəlbindəki qığılımları ilə. Lakin Tanrı lap başdan müdaxilə etməməyə qərar vermişdi... Yanındakı tanrıçaların döyüşün nəticəsi haqda səbirsiz suallarını cavabsız qoymuşdu. Tanrı son sözünü ən sonda deyəcəkdi. Sona isə lap az qalmışdı...

...Günəş öz dövrəsini başa çatdırıb, meydanın üzərini tərk etməkdə, işığın yerini qaranlıq almaqdaydı. Hər iki ordu acımasızcasına sonadək vuruşmuş, qan su yerinə axan meydanda saysız-hesabsız cəsədlər buraxmışdı. Gecə başlamışdı, amma səmada Ay və ulduzlar görünmürdü- bəlkə də, insanlığın faciəsinə dözə bilməyərək bu meydanın üzərinə qayıtmamışdılar...

Qaranlığa baxmayaraq döyüş bütün gecə boyu davam etmişdi. Azsayılı xeyir ordusunun sıraları xeyli azalmış, şər ordusu son və ölümcül zərbələrini endirməkdəydi. Artıq döyüş başa çatmışdı və Xeyir ordusu məhv edilmişdi. Sonuncu döyüşçüyə eyni zamanda dörd tərəfdən endirilən zərbələrlə, səmadakı döyüşün sonuncu mələyinə endirilən zərbələr eyni anda oldu.

Bu zaman göylərdə dəhşətli bir ildırım çaxdı, şimşəklər oynadı, ardından güclü yağış başladı. Göydən aramsız olaraq və sıx su şırnağı yağdı meydan üzərində. Qanla qarışmış saf su açıq qırmızı rəng alaraq döyüşçülərin dizlərindən yuxarıya qədər qalxmışdı. Lakin bu "qırmızı dəniz" belə insanlığın günahını yumağa qadird deyildi.

Səmada şimşəklər çaxır, yağmur seli dayanmadan yağdı. Yox, bu mələklərin göz yaşları deyildi, onlar da yerdəki ssenariyə uğun olaraq son nəfərədək döyüşüb həlak olmuşdular. Bu, təbiətin qəzəbi də deyildi... Bu, daha böyük və daha dəhşətli, Yaradılış tarixində görünməmiş bir hadisə idi- Tanrı ağlayırdı...

İnsanlığın son gecəsi

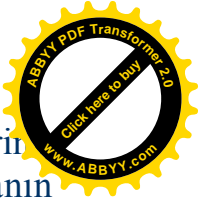
Gecənin vaxtı çoxdan bitmiş, amma səhər açılmamışdı, çünki Günəş çıxmırdı. İnsanlığın əbədi dostu bu acı faciəni görməmək üçün haradasa gizlənmişdi. Qurşağa qədər qırmızı su içində qalmış Şər ordusunda zəfər marşı çalınırdı...

..Yağmur ara vermir, getdikcə güclənib qasırgaya, tufana çevrilirdi. Şər ordusunun qalib əsgərləri qaranlıq yamaqlarla daha uca ərəzilərə- dağlara qaçırdılar. Lakin su eyni sürətlə arxalarınca qalxırdı. Sonuncu yüksəliyə varılanda artıq qaçmağa yer olmadığını anladılar. Su artıq bütün yer üzünü ağışuna almışdı və insanlığın sonuncu nümayəndələrinin cəsədləri də qaranlıq səma altındakı buz kimi soyuq suyların üzərində sıralanmışdı...

* * *

Bu faciəyə son dərəcə kədərlənmiş Uca Tanrı tənhalığa çəkilib düşünürdü- İnsanı yaratdığı anları, onun Ali Məskəndəki həyatını, Maddi Kainatdakı

Əkamülünü xatırlayırdı. İnsan oğlunun arzularını, sevgisini, göz yaşlarını, hissələrini yaşamaq uğrunda mübarizəsini gözləri önünə gətirirdi. Böyük Yaradan İnsanın bütün mənfi cəhətlərinə baxmayaraq hər şeyi ona bağışlayardı- hətta Tanrıya olan inamını, sevgisini, hörmətini itirməsini belə. Lakin bir şeyi bağışlaya bilməzdi Mərhəmətli Tanrı- xəyanəti!

* * *

Tanrı öz dərgahında düşünür, harda yanlış yaptığını anlamağa çalışırdı. Əslində, hər şey düzgün hesablanmış, sistem nöqsansız yaradılmış, mükəmməl şəkildə proqramlaşdırılmışdı. Lakin ortada ilahi bir soru vardı- o zaman yanlış harda yapılmışdı?

Səhv elə insanın yaradılması idi. Tanrı bunu özünə etiraf etmək istəmirdi, çünki O insanı çox sevirdi, bütün yaratdıqlarından daha çox. Yaradan müdhiş sonucu öncədən bilirdi, lakin bunun baş verməsini istəmirdi.

Tanrı düşünürdü... Tam azad olmayan bir varlıq Onu qane etmirdi, mütləq azadlığa sahib, özü-özünü təkmilləşdirən yeni bir varlıq yaratmaq istəyirdi, lakin insanlığın acı sonluğunu xatırlayırdı. Tanrı düşünür, düşünür, ilk dəfə olaraq çox uzun zaman keçməsinə rəğmən yekun bir qərara gələ bilmirdi...

***

...Nəhayət Böyük Yaradan son qərarını verdi... və hər şey yenidən başladı...

S O N

Bakı 2010